

Odlišné stanovisko sudcu Petra Straku

k nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 42/2023 z 22. augusta 2024

1. V súlade s § 67 ods. 1 zákona o ústavnom súde pripájam k nálezu ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 42/2023 odlišné stanovisko, ktoré sa týka výroku o nevyhovení ústavným sťažnostiam sťažovateľov v piatom a šiestom rade (sťažovatelia, ktorí neboli obvinení).

2. Z obsahu spisu vyplýva, že sťažovatelia sa stali súčasťou silnej konfrontácie v polícii. Vôbec nie ojedinele sa hovorí o „vojne v polícii“. Sťažovatelia vyšetrovali rôzne skutky, ktorých sa mali dopustiť prominentné osoby (vrátane funkcionárov rezortu vnútra), no im samým sa vytýka, že ich pracovnou metódou sa stali neštandardné postupy, až manipulácia s dôkazmi, za čo bolo niektorým sťažovateľom (1 až 4) vznesené obvinenie. S tvrdenou manipuláciou dôkazov súvisia aj napadnuté príkazy na vyhotovovanie obrazových, zvukových a obrazov-zvukových záznamov (ďalej len „príkazy na odposluchy“).

3. Je všeobecne známe, že kvôli napätiu v polícii došlo k stretnutiu najvyšších ústavných činiteľov (vrátane vtedajšej pani prezidentky) na pôde Slovenskej informačnej služby. Obsah spisu potvrdzuje toto napätie okrem iného aj medzi sťažovateľmi ako vyšetrovateľmi Národnej kriminálnej agentúry (ďalej len „NAKA“) a Úradom inšpekčnej služby (ďalej len „UIS“), do ktorého pôsobnosti patrí vyšetrovanie trestnej činnosti policajtov.

4. Ústavné hodnoty musia byť garantované zakaždým a každému. Na uvedené som poukazoval aj v odlišnom stanovisku k uzneseniu sp. zn. III. ÚS 637/2022 (ďalej len „kauza chata“), v ktorom som prezentoval svoj otvorený nesúhlas s rozhodnutím senátu vybaviť vec bez jej úplného vecného prieskumu. Išlo o konanie, kde bol sťažovateľom aktuálny predseda vlády. Odposluchy považujem za jedny z najzávažnejších zásahov do základných práv.

5. Uvedený prípad sa mal týkať tzv. „profilových káz“ (k tomu pozri napríklad vyjadrenie bývalého špeciálneho prokurátora: „*Pýtal som sa generálneho prokurátora, či jeho príslub platí aj na profilové kauzy typu Dobytkár či Očistec...*“ odkaz: <https://www.postoj.sk/149273/zilinka-prerozdelil-prokuratorov-lipsic-ide-na-legislativny-odbor.>), z čoho možno vyvodiť, že išlo o zásadnú agendu v rámci práce sťažovateľov.

6. Na prípad sťažovateľov v konaní sp. zn. III. ÚS 42/2023 budem pre zjednodušenie ďalej v texte používať skratku „kauza kancelária“. Tak ako som v odlišnom stanovisku ku kauze chata zdôrazňoval, že vec bolo potrebné preskúmať meritórne, nič nemením na svojom postoji ani pri kauze kancelária, no rešpektujem zjednocujúce stanovisko pléna ústavného súdu (PLz. ÚS 1/2024) prijaté v priebehu konania, ktorým bol senát pri rozhodovaní viazaný. Podľa zjednocujúceho stanoviska: *«ak prichádza v konkrétnej veci do úvahy trestnoprocesná obrana proti nelegálne zabezpečenému alebo vykonanému dôkazu, je dotknutá osoba ako subjekt základných práv a slobôd a zároveň subjekt trestného konania (v konaní pred súdom strana) povinná vyčerpať dostupné prostriedky nápravy priznané jej zákonom v rámci trestného konania, ústavnú sťažnosť teda môže podať až následne. Nerešpektovanie takto vyjadreného princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu je sankcionované odmietnutím ústavnej sťažnosti, resp. v nej obsiahnutej námietky pre neprípustnosť [§ 56 ods. 2 písm. d)*

a § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].»

7. So zjednocujúcim stanoviskom sa vzhľadom na dimenzie judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) nestotožňujem (pozri moje odlišné stanovisko k zjednocujúcemu stanovisku). Považujem za dôležité uvedené opätovne zdôrazniť aj na platforme tohto odlišného stanoviska. Preskúvanie príkazov na odpočúvanie považujem za nevyhnutnosť, a to najmä pre absenciu iného vnútroštátneho prieskumu, ktorý by splňal atribút promptnosti (v reálnom čase; v tejto veci základné právo na ochranu súkromia). Neskorú spravodlivosť nepovažujem za skutočnú spravodlivosť.

8. Vzhľadom na to, že nežijem teoretickým, ale reálnym životom, akosi sa neviem stotožniť s myšlienkou, že požiadavka na garanciu efektívnej ochrany základných práv musí byť v takto závažných zásahoch do oblasti súkromného života konzumovaná existenciou mechanizmu všeobecného súdnictva rozhodujúceho o trestnom konaní, v ktorom nie je výnimočné, že len proces obstarávania dôkazov trvá rádovo roky. Ak sa bavíme o efektívnej ochrane, pre mňa pojem efektívnosti hodnotovo znamená splnomocnenie na zásah, ak ho treba. A to je práve zmyslom podania ústavnej sťažnosti proti príkazom (na zásah do súkromia). Inú možnosť náš právny poriadok v reálnom čase dotknutým osobám neponúka.

9. Ak proces pred všeobecným súdom vyčkáva na meritórne rozhodnutie o obžalobe, efektívnosť ochrany základného práva prakticky popiera [cit. z môjho odlišného stanoviska k PLz. ÚS 1/2024: „Existencia prostriedkov nápravy musí byť dostatočne istá nielen teoreticky, ale aj prakticky, v opačnom prípade nebudú také prostriedky dostatočne dostupné a účinné (pozri rozsudok ESLP Akdivar a ostatní proti Turecku zo 16. 9. 1996, § 66, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1996-IV)“].

10. Verejnej moci sa tak necháva v rukách „tromf“ voči jednotlivcovi, ktorý nielenže necháva otázku ustálenia signalizovaného porušenia základného práva v úzadí (a nevyriešenú), ale ide ešte ďalej. Prostredníctvom toho pôsobí na psychické rozpoloženie dotknutých osôb (trestné konanie voči nim pokračuje ďalej) a podkopáva dôveru v základné istoty ohľadom pravidiel fair-play trestného procesu. Poviem to aj inak. Komu uškodí, že sa ústavnosť príkazu (na zásah do súkromia) preskúma skôr, než sa rozhodne o vine?

11. Napokon vyvstáva ďalšia otázka – či je naozaj vo veci tak neprekonateľným problémom „nemožnosť obísť“ princíp (v zásade) subsidiárneho prieskumu vecí ústavným súdom. Prečo nám tak veľmi záleží na tom, aby príkaz (na zásah do súkromia) bol skúmaný až s odstupom mesiacov a rokov, od kedy došlo k zásahu? Je to naozaj pre dôveru v schopnosť všeobecného súdnictva sa s vecou vysporiadať? A bude mať ešte po priebehu celého trestného konania v tom čase už odsúdený človek energiu sa voči tomuto štátnemu mechanizmu brániť? Nie je práve podstatou efektivity – a tomu zodpovedajúcim (ústavným) právam dotknutej osoby – riešiť vec, kým je čerstvá? Áno, reč je o základnom práve na prístup k súdu. Nechajme trestnému konaniu priestor pre progres. Ale v rámci neho nezatvárajme oči pred potrebou ochrany základných práv.

12. Ešte raz podotýkam, že dotknuté osoby týmto prístupom nechávame plávať trestným konaním bez toho, aby sa ustálilo, či uskutočnený zásah do súkromia bol *lege artis*. A na hodný čas im berieme príležitosť brániť sa. Je v prípade porušenia základného práva príkazom (na zásah do súkromia) naozaj lepšie zasahovať do už uzavretého trestného konania a znovu otvárať otázku viny? Ako mám teda po týchto otázkach rozumieť garancii efektivity ochrany pred príkazmi (na zásah do súkromia)?

13. V praktickej rovine (z PLz. ÚS 1/2024) čítam, že všeobecný súd má potenciál na nezákonný príkaz neprihliadať a ústavný súd má potenciál takýto príkaz po priebehu celého trestného konania zrušiť. Všeobecný súd teda nemá potenciál privodiť nápravu zásahu do základného práva a ústavný súd má potenciál poskytnúť mu ochranu, avšak (... žiaľ) neskoro. Okrem efektivity sa mi tu akosi ešte vytratil aj pojem garancie, čiže hodnota istoty. Všetci máme potenciál, len nie práve teraz.

14. Zároveň uvádzam, že tento môj kritický postoj platí aj v budúcich konaniach podľa čl. 127 ústavy, a to aj v prípade, keď odlišné stanovisko vzhľadom na pragmatickú potrebu môjho nerepetitívneho konania nepriložím.

Aspekt názorového magnetizmu

15. V predmetnej veci senát ústavného súdu meritórne zaujal postoj k odposluchom vo vzťahu k neobvineným sťažovateľom (5 a 6) no odmietol meritórny záver pre zmenu vo vzťahu k obvineným sťažovateľom (1 až 4) s argumentáciou, že vo vzťahu k nim tak má prioritne urobiť všeobecný súd.

16. Je namieste otázka, či neovplyvní záver ústavného súdu o právnej kvalite napadnutého príkazu na odposluchy a kvalite samotného dôkazu vo vzťahu k sťažovateľom 5 a 6 postup všeobecných súdov aj pri ostatných sťažovateľoch (1 až 4)? Aj napriek odmietnutiu voči nim ide totiž o obdobné právne dokumenty, ktoré boli meritórne verifikované voči dvom sťažovateľom, pričom budúci potenciálny výrok o ich ústavnej neudržateľnosti by bol problematický práve smerom k sťažovateľom 5 a 6. Naopak, výrok terajší fakticky znamená ústavnú udržateľnosť aj voči sťažovateľom 1 až 4, hoci formálne senát ústavného súdu vec meritórne smerom k nim neskúmal. Bude teda všeobecný súd pri posudzovaní právnej kvality príkazov pri obvinených sťažovateľoch (1 – 4) prehliadať úvahy ústavného súdu?

17. Poukážem na meritórne vzdialený, no principiálne inšpiratívny rozsudok ESLP vo veci Mucha proti Slovenskej republike (rozsudok z 25. 11. 2021, sťažnosť č. 63703/19), kde bol problém s uvádzaním osôb vo výroku, ktorým nebola garantovaná prezumpcia neviny ich umiestnením vo výroku o vine spolupáchateľa. ESLP teda vyslovil porušenie dohovoru, ak súd do výroku svojho rozhodnutia zakomponuje a personifikuje aj osobu, ktorej prípad má byť ešte len v budúcnosti riešený v inom konaní. Až tak vzdialený ale tento prípad nemusí byť, pokiaľ ide o obavy z názorového magnetizmu za situácie, keď bude mať všeobecný súd pri posudzovaní právnej kvality príkazov na odposluchy pred sebou záver ústavného súdu v obdobnej veci.

18. Vo všeobecnosti musí platiť, že spravodlivosť nielen musí byť, ale musí sa aj javiť, že je. S touto požiadavkou je v mojom ponímaní rozporný postup všeobecného súdu, ktorý svoj

prikaz na odposluch založí na podnete policajta policajného útvaru, na ktorý útvar dopadá pochybnosť o nedostatku objektívnej nestrannosti a súd sa s týmto nedostatkom nevyrovná.

19. Obavy z nedostatku nestrannosti iba umocňuje záver generálnej prokuratúry v uznesení, ktorým bolo sťažovateľom 1 a 2 v časti zrušené uznesenie o vznesení obvinenia, a to pre zaujatosť vyšetrovateľa (ktorý bol zároveň v konaní v pozícii poškodeného), ktorý obvinenie vzniesol (uznesenie č. IV/3 GPt 117/21/1000-27 zo 4. februára 2022).

20. ESLP vykladá dohovor tak, že súd musí prikaz na odposluch autenticky sám odôvodniť so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu. Podľa ESLP nestačí odkaz na žiadosť vyšetrojúceho orgánu či prokurátora. Ak odôvodnenie príkazov tieto požiadavky nenaplní, môže to mať za následok porušenie dohovoru (pozri rozsudok ESLP Ekimdzhiev a ostatní proti Bulharsku z 11. 4. 2022, sťažnosť č. 70078/12). Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) interpretuje právo EÚ týkajúce sa väčšej možnosti využitia argumentov uvedených v žiadosti o odposluch explicitnejšie (porov. C-349/21).

21. Mohlo by sa zdať, že medzi judikatúrou ESLP a Súdny dvorom existuje rozpor pri požiadavkách na autenticitu odôvodnení príkazov na odposluchy a iných rozhodnutí, ktorými sa zasahuje do súkromia sledovaných osôb. Je to len zdanlivý rozpor. V skutočnosti musí aj podľa Súdneho dvora súd odkazujúci na žiadosť prokurátora splniť požiadavku, aby išlo o autentické závery súdu, a odkaz na odôvodnenie žiadosti o prikaz má slúžiť len na zefektívnenie spracovania príkazu, aby súd nemusel prerozprávať dôvody zo žiadosti o odposluch, s ktorými sa stotožňuje.

22. Zjednodušenie spracovania príkazu na odposluch ale môže mať svoje úskalia okrem iného v prípade, ak na orgán dožadujúci sa príkazu na odposluch dopadá nedostatok objektívnej nestrannosti a súd sa s týmto nedostatkom nevyrovná.

Princíp nestrannosti skúma súd ex offio

23. Nestrannosť príslušného orgánu môže účastník konania namietat. Zároveň je však súd povinný skúmať nestrannosť *ex offio*, a to aj v prípade, keď účastníkovi konania uplynie lehota na namietanie nestrannosti. Lehota daná účastníkovi je len poriadkovou lehotou, a to preto, aby sa tento inštitút nezneužíval (permanentné námietky). Sťažovatelia 5 a 6, ktorí neboli obvinení, nedisponovali iným vnútroštátnym prostriedkom nápravy než ústavnou sťažnosťou. Ústavný súd v prípade sťažovateľov 5 a 6 nemal možnosť odkázať na subsidiárnu právomoc. Bol teda kľúčovým súdnym orgánom, a to aj pokiaľ ide o vyrovnanie sa s deficitom riešenia otázky objektívnej nestrannosti vyšetrovateľov UIS.

24. V tejto súvislosti nie je možné opomíňať isté špecifikum, ktoré rozhodovanie súdu o tzv. informačno-technických prostriedkoch (ďalej len „ITP“) v sebe obsahuje. Súd totiž rozhoduje na návrh orgánov činných v trestnom konaní, ktoré svoj pohľad jasne špecifikujú. Na druhej strane osoba, ktorá má byť sledovaná, pochopiteľne o svojom sledovaní informáciu nemá, a teda pochopiteľne sa nevie brániť a tento zásah do súkromia procesne namietat. Má to, samozrejme, svoju logiku, keďže pri vedomosti o sledovaní by sledovaná osoba pochopiteľne zmenila svoje správanie alebo, inak povedané, nenechala sa nachytať.

25. Preto je úloha súdu v týchto veciach zásadne špecifická, a teda nemal by byť len technokratický prepožičiavateľ pečiatky a podpisu, ale mal byť zvážiť dôvodnosť zásahu do súkromia monitorovanej osoby, ergo osôb, pričom musí uvažovať *ex offio* aj nad argumentáciou, ktorú by (v prípade vedomosti o odpočúvaní) predkladala monitorovaná osoba. Ono to, samozrejme, nie je úplne možné na 100 %, ale bazálne otázky ako potenciálna systémová zaujatosť iniciátora odpočúvania je bezpochyby téma, ktorej sa sudca rozhodujúci o nasadení ITP mal venovať. V posudzovanej veci bolo zrejmé z verejných zdrojov a spoločenského diskurzu, že takáto otázka je určite relevantná, pričom úvahy súdu o týchto otázkach v posudzovanej veci neevidujem.

26. Vo verejnom diskurze bolo prezentovaných nemálo výhrad voči sťažovateľom, ktoré vyústili práve do stíhaní vo vzťahu k už spomínaným profilovým kauzám (*i.a.*). Pre zmenu vylúčenie vyšetrovateľa vo veci sťažovateľov po viac ako dvoch rokoch vyšetrovania indikuje, že minimálne rovnaké podozrenie sa zrkadlí na druhej strane barikády, t. j. u tých, ktorí ich vyšetrovali (nepriateľský postoj k obvineným, priateľský postoj k poškodeným; uznesenie UIS ČVS:UIS-340/OISZ-2021 z 2. novembra 2023).

27. Sťažovatelia vo svojich sťažnostiach zdôrazňujú, že pri spätnom pohľade je zrejmé, že ako vyšetrovatelia pracovali na vyšetrovaní podozrení z trestnej činnosti voči príslušníkom tej zložky polície, ktorá iniciovala zásahy voči nim – podozriví začali vyšetrovať sťažovateľov ako svojich vyšetrovateľov. Na tomto mieste opätovne pripomínam všeobecne známou skutočnosť, že počas pôsobenia sťažovateľov ako vyšetrovateľov NAKA došlo medzi NAKA, UIS, Slovenskou informačnou službou (ďalej len „SIS“) či prokuratúrou k až bezprecedentnému napätiu.

28. V právnom štáte musí platiť, že spravodlivý proces musí byť garantovaný každému, pričom nie je rozhodujúce, či sa táto osoba sama dopustila (pokojne aj identického) konania, o ktorom sú pochybnosti, či nebolo *non lege artis*.

29. Je potrebné citlivo vnímať problematiku nestrannosti, ktorá sa dotýka nielen súdov, ale aj iných orgánov, ktoré disponujú právomocou v trestnom konaní vplývať na jeho smerovanie, a v tomto zmysle najmä prokurátorov či vyšetrovateľov Policajného zboru. Ako som už konštatoval, platí staré známe „*Spravodlivosť nielenže má byť vykonávaná, ale sa musí aj javiť, že má byť vykonávaná*“ (Delcourt proti Belgicku – rozsudok ESLP zo 17. 1. 1970, sťažnosť č. 2689/65). Právna úprava by preto mala poskytovať také záruky, ktoré „*umožňujú odstrániť akékoľvek oprávnené pochybnosti o neovplyvniteľnosti dotknutého orgánu vonkajšími faktormi a jeho neutralite vo vzťahu k protichodným záujmom*“ (rozsudok Súdneho dvora z 21. 12. 2021, Euro Box Promotion a i., C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 a C-840/19, EU:C:2021:1034, bod 225).

30. Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku «*Z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.*».

31. Ako je z normy zrejmé, požiadavka nestrannosti nedopadá len na sudcov, ale dopadá aj na všetky ďalšie osoby účastné samotného konania, a to až po zapisovateľa. Aj len jedna čiarka je niekedy dôležitá (chronicky známa prešmyčka o tom, ako sa dá čiarkou rozhodnúť o osude páchatel'a, znie „*popraviť nemožno, omilostiť*“ vs. „*popraviť, nemožno omilostiť*“). Podľa § 31 ods. 4 druhej vety Trestného poriadku: „*Úkon, ktorý vykonala vylúčená osoba, nemôže byť podkladom na rozhodnutie v trestnom konaní s výnimkou neodkladného alebo neopakovateľného úkonu.*“

32. Nestrannosť je (nielen) Súdny dvorom vnímaná ako základný predpoklad spravodlivého súdneho procesu, ktorý sa týka „*rovnakého odstupu od účastníkov konania a ich príslušných záujmov vo vzťahu k predmetu sporu. Tento aspekt vyžaduje rešpektovanie objektívnosti a neexistenciu akéhokoľvek záujmu na vyriešení sporu mimo striktného uplatnenia právneho predpisu*“ (R. I. proti Inspekcii Judiciará a N. L., rozsudok Súdného dvora z 11. 5 2023, C-817/21, bod 46). Nezávislá a nestranná prokuratúra je jedným zo základných predpokladov transparentného fungovania justície, ktorá podstatnou mierou prispieva k budovaniu dôvery v justičné orgány nielen na vnútroštátnej úrovni, a preto ju nemožno opomíňať.

33. Aj keď orgány prokuratúry, resp. vyšetrovania nemusia spĺňať všetky predpoklady nezávislosti a nestrannosti ako súdne orgány (por. vo vzťahu k vyšetrovaniu disciplinárnych deliktov R. I. proti Inspekcii Judiciará a N. L., rozsudok Súdného dvora z 11. 5 2023, C-817/21, bod 55), vyšetrovanie spôsobuje tlak na osoby, ktoré sú podozrivé zo spáchania trestného činu, a zároveň je tento postup spojený s invazívnymi zásahmi do ústavných práv. Z uvedeného dôvodu je nevyhnutné, aby sa vyšetrovanie trestných činov uskutočňovalo objektívne a nestranne. Len tak môže prísť k naplneniu ideálu spravodlivosti.

34. Ako je z obsahu spisu zrejmé, napadnuté príkazy boli vydané v roku 2021. Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že jeden z vyšetrovateľov UIS bol v októbri 2023 vylúčený z vyšetrovania, (po viac ako dvoch rokoch jeho vyšetrovacích aktivitách) s odôvodnením, že mal k poškodenej vyšetrovateľke UIS priateľský vzťah a k vyšetrovanému vyšetrovateľovi nepriateľský vzťah (uznesenie UIS ČVS:UIS-340/OISZ-2021 z 2. novembra 2023). Generálny prokurátor dokonca vec odňal dozorovej Krajskej prokuratúre v Bratislave. Napadnuté príkazy síce vydal súd, no je zrejmé, že svoje rozhodnutie založil na stotožnení sa so žiadosťou prokurátora a prokurátor svoju žiadosť založil pre zmenu na podnete vyšetrovateľa. Do akej miery participoval na podnete vylúčený vyšetrovateľ a aké väzby sú medzi ním a ostatnými vyšetrovateľmi UIS v rámci jedného tímu vyšetrojúceho sťažovateľov, zostalo nevysvetlené.

35. Je namieste otázka, kto na svete by chcel byť vyšetrovaný v takomto konfrontačnom prostredí, keď ho má vyšetrovať názorový nepriateľ (že to tak nebolo, súd nevyvrátil). Verejne známe udalosti, akými bolo vykopnutie dverí riaditeľovi NAKA pri domovej prehliadke, a pochybnosti, či nejde o revanš potom, ako sa riaditeľ stal riaditeľom UIS, úvaha o podpálení vozidla vyšetrovateľky UIS, verejné vyjadrenia bývalých riaditeľov SIS, z ktorých jeden vyjadril až obavy o snahy zaviesť policajný štát, preradenie tých vyšetrovateľov, ktorí sa verejne zastali obvinených kolegov, a pod., skôr umocňujú pochybnosti o nedostatku objektívnej nestrannosti, než aby ich rozptyľovali.

36. Ako som už dávnejšie uviedol, vojny v rámci orgánov presadzovania práva nemajú a nebudú mať víťazov, ale my ako spoločnosť budeme porazení, keďže jediné, čo bude poznačené, je práve demokracia a kvalita právneho štátu. Nijako nespochybňujem to, že sa trestná činnosť má vyšetrovať, práve naopak, dodávam, že sa vyšetrovať musí. Dôležitá je ale aj kvalitatívna stránka tohto procesu, ktorej deficit môže vyúsťovať až do ústavnej neudržateľnosti. Práve zásada svätej nestrannosti a práce bez „krvavých očí“ musí byť garantovaná každému, aj sťažovateľom. Aj napriek tomu, že identická výčitka dopadá aj na nich samotných. Inými slovami, prípadný revanš pri vyšetrovaní je rovnako neakceptovateľný a je v rozpore s požiadavkou objektívnej nestrannosti (porov. moje stanoviská vo veciach sp. zn. III. ÚS 467/2022 alebo sp. zn. PL. ÚS 3/2024). Ústavnej sťažnosti preto malo byť v disontovanej časti vyhovené.

V Košiciach 22. augusta 2024

Peter Straka
sudca